

## POSTANOWIENIE

13 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Dariusz Zawistowski

na posiedzeniu niejawnym 13 maja 2024 r. w Warszawie  
w sprawie z wniosku F.C.

z udziałem E. spółki akcyjnej w G.

o ustanowienie służebności przesyłu,

na skutek skargi kasacyjnej F.C.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Gdańsku

z 29 września 2022 r., XVI Ca 1220/21,

**1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**

**2. stwierdza, że koszty postępowania kasacyjnego uczestnicy  
postępowania ponoszą we własnym zakresie.**

sp

## UZASADNIENIE

Zgodnie z brzmieniem art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w następujących wypadkach:

- w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
- istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
- zachodzi nieważność postępowania,
- skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, w szczególności przez zapewnienie jednolitej wykładni i stosowania prawa.

Skarga kasacyjna wnioskodawczyni od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 29 września 2022 r. zawiera wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania z powołaniem się na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości. Analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia prowadzi jednakże do stwierdzenia, że wskazana przez skarżącą podstawa przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zachodzi. Brak jest także podstaw by przyjąć, że w sprawie miała miejsce nieważność postępowania.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie daje podstaw do uznania, że istnieje potrzeba wykładni art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości (tekst jedn.: Dz. U. z 1974 r. Nr 10, poz. 64) oraz art. 305<sup>1</sup> k.c., w zakresie wskazanym przez skarżącą, przy uwzględnieniu, że stosownie do art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnia potrzeba dokonania wykładni przepisów prawa będąca następstwem rozbieżności w orzecznictwie sądów lub spowodowana poważnymi wątpliwościami przy ich interpretacji. Skarżąca nie wskazała w sposób przekonywający na istnienie tego rodzaju wątpliwości. Nie przedstawiła także argumentacji pozwalającej stwierdzić, że występuje rozbieżność w orzecznictwie sądów w tym zakresie. Takie stwierdzenie wymaga przytoczenia przykładów orzeczeń wskazujących na rzeczywistą rozbieżność w wykładni, występującą w chwili orzekania w przedmiocie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, czego skarżąca nie uczyniła. Nie wskazują bowiem na to dostatecznie orzeczenia powołane przez skarżącą w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z tych względów w przedmiocie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania orzeczono jak w treści postanowienia (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.). O kosztach

postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 520 § 1 w zw. z art. 13 § 2, art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c.

[SOP]

[ms]